



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci navrhovatele: **Ing. D. K.**, zast. Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem, se sídlem Klokotská 103, Tábor, proti odpůrci: **statutární město Brno**, se sídlem Dominikánské nám. 1, Brno, zast. Mgr. Pavlom Riško, advokátem, se sídlem Jakubská 156/2, Brno, **za účasti osob zúčastněných na řízení:** I) Poliklinika Viniční a.s., se sídlem Viniční 4049/235, Brno, zast. Mgr. Stanislavem Smrčkou, advokátem, se sídlem Jakubské náměstí 580/4, Brno, II) SEMIRA, a.s., se sídlem Sochorova 3178/23, Brno, zast. Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem, se sídlem Údolní 33, Brno, III) Wellness Brno východ, s.r.o., se sídlem Sochorova 3178/23, Brno, zast. JUDr. Ing. Petrem Machálkem, Ph.D., advokátem, se sídlem Pivovarská 8, Vyškov, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 8. 2021, č. j. 63 A 7/2020-431,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Odpůrci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Navrhovatel se návrhem ke krajskému soudu domáhal zrušení opatření obecné povahy č. 2/2020 – změna Územního plánu města Brna B5/18-CM, MČ Brno-Vinohrady, MČ Brno Židenice, k. ú. Židenice, lokalita Viniční-Šedova (dále jen „změna ÚP“ či „napadené OOP“). Navrhovatel je vlastníkem sousedních nemovitostí, které užívá k individuální rekreaci, a dle jeho názoru změna ÚP zasahuje do jeho práva na ochranu vlastnictví a na příznivé životní prostředí, obává se imisí a narušení soukromí vlivem výstavby nových komunikací a vysokých domů. Zároveň považoval změnu ÚP za nepřezkoumatelnou, neboť v minulosti provedená územní studie označila výstavbu mnohem menšího rozsahu v této lokalitě za nevhodnou (naopak vhodným využitím dle této studie měl být veřejný krajinný park), v návaznosti na niž byly odmítnuty dva předchozí návrhy na změnu územního plánu, a proto je schválení změny ÚP nynějšího rozsahu s velmi intenzivní zástavbou překvapivé a rovněž v tomto směru postrádá odůvodnění. Dle navrhovatele byla změna ÚP pořízena v rozporu s § 55 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), jelikož v odůvodnění vůbec nebyla prokázána potřeba vymezení nových zastavitelných ploch. Navrhovatel též poukazoval na nesoulad změny ÚP s návrhem na její pořízení, jelikož v ní dochází ke změně urbanistické koncepce vč. narušení zelených horizontů. Také upozorňoval na netransparentnost zkráceného projednání změny ÚP, neboť změna byla provedena oproti schválenému obsahu bez upozornění a řádného odůvodnění, či na rozpor výroku a odůvodnění, neboť výrok neobsahuje žádnou podmínku ke splnění vnitřního výškového zónování staveb popsáno v odůvodnění a nezajišťuje tak dostatečnou ochranu krajiny. Navrhovatel taktéž považoval za nezákonné stanovení indexu podlažní plochy (dále jen „IPP“) v hodnotě 1,8, protože je v rozporu se zadáním, zejm. nezohledňuje polohu lokality ve významném pohledovém svahu, v okolí se nachází zástavba výrazně nižší a platný územní plán neumožňuje umísťování staveb s podobně vysokým IPP; zároveň je to problematické vzhledem ke geologické nestabilitě území, pořizovatel rovněž stanovenou hodnotu IPP přezkoumatelně neodůvodnil. Navrhovatel shledal rozpor změny ÚP též s § 18 odst. 2, § 19 odst. 1 písm. d) a písm. e) stavebního zákona.

[2] **Krajský soud** návrh zamítl. Aktivní procesní legitimaci navrhovatele shledal krajský soud vzhledem k jeho vlastnickému právu a námitkám směřujícím proti napadenému OOP jako celku naplněnou, avšak věcnou již nikoli. Krajský soud upozornil, že námitky podané navrhovatelem v procesu přijímání OOP byly podány opožděně, nemohou tedy dokazovat jeho aktivitu v tomto procesu, proč se krajský soud mohl zabývat pouze zákonností postupu odpůrce a obsahovou souladností napadeného OOP s hmotněprávními předpisy, nikoli již však námitkami směřujícími do proporcionality přijatého řešení. Při zkoumání důvodnosti návrhu postupoval krajský soud dle jednotlivých kroků judikaturou nastíněného algoritmu, o pravomoci a příslušnosti odpůrce k vydání OOP přitom nebylo pochyb; navrhovatel je ani nerozporoval. Ohledně posuzování zákonnosti postupu přijímání OOP samotného krajský soud připomněl, že mu nepřísluší přezkoumávat vhodnost přijatých řešení, jelikož se jedná o realizaci práva odpůrce na samosprávu, avšak pouze zkoumat, zda nedošlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, tj. k pochybení, které mohlo mít zásadní vliv na výsledek řízení.

[3] K námitce rozporu OOP s územní studií z roku 2005 krajský soud poukázal na nahrazení této studie novou Územní studií Vinohrady – Šedova z roku 2017, která na základě rozsáhlých geologických průzkumů z předcházejících let podmíněně připustila

pokračování

plánovanou výstavbu a upřesnila k tomu podmínky. Krajský soud nepřisvědčil názoru navrhovatele, dle něhož původní negativní závěr k zastavitelnosti daného území ve studii z roku 2005 nemůže být změněn, jelikož naopak využitím nových poznatků a moderních technologií je možné s časovým odstupem dojít k jiným závěrům. Ohledně námitky údajného nevypořádání se s potřebou nových zastavitelných ploch krajský soud uvedl, v jakých částech se OOP touto otázkou zabývá, připomněl i odkaz na Strategii bydlení města Brna 2018 až 2030 (dále též jako „Strategie bydlení“), v souladu s níž se odpůrce v odůvodnění napadeného OOP zabýval dosavadním vyčerpáním návrhových ploch i problémy s nimi spojenými a dospěl k závěru, že je nezbytné identifikovat možné plochy pro výstavbu bytů do doby schválení nového územního plánu. Námitku změny urbanistické koncepce oproti návrhu na pořízení změny územního plánu krajský soud rovněž neshledal důvodnou, neboť ze stavebního zákona nevyplývá povinnost, aby změna územního plánu byla obsahově identická se zadáním změny; ani to není možné, neboť proces pořizování územního plánu je dynamický a změny nelze vyloučit. Zadání je tedy pro proces pouze východiskem, z něhož je třeba vycházet. Tato námitka se týkala především údajného zrušení části tzv. zelených horizontů ve výkresu U5, k čemuž krajský soud konstatoval, že zadáním bylo uloženo zohlednit kontakt se zelenou linií, což napadené OOP respektovalo. Došlo pouze ke zpřesnění zelených linií za užití odlišné metody exaktního výpočtu viditelnosti, jímž zelený horizont nebyl narušen. Námitku redukce zastavitelné plochy s IPP 1,8 v severní části uplatněnou navrhovatelem až v replice krajský soud označil za opožděnou a nadto nebylo jasné, čím by se to mělo dotknout práv navrhovatele. K námitce rozporu výroku a odůvodnění napadeného OOP ve vztahu k zónování staveb od severu k jihu krajský soud konstatoval, že tato otázka bude, jak ostatně vyplývá z napadeného OOP, řešena až v územním rozhodnutí. Námitce příliš vysoké zvolené hodnoty IPP krajský soud rovněž nepřisvědčil, jelikož její stanovení je v diskreci odpůrce jakožto projev práva na samosprávu. Odpůrce přitom musí respektovat zákonné podmínky, což odpůrce dle krajského soudu učinil, a zvolenou hodnotu IPP 1,8 zároveň dostatečně odůvodnil. Argument navrhovatele ohledně geologické nestability území krajský soud vyvrátil poukazem na územní studii z roku 2017; srovnání IPP se sousední rezidencí Juliána pak nebylo ničím doloženo. Navrhovatel rozporoval též dopravní řešení s odkazem na možné imise na jeho pozemek, avšak krajský soud ji označil jako námitku týkající se proporcionality řešení, a tudíž se jí vzhledem k chybějícímu včasnému předložení této námitky v procesu přijímání OOP nemohl zabývat. U části námitek krajský soud upozornil na vhodnost podrobnějšího odůvodnění OOP, avšak v žádném případě nedospěl k jeho nedostatečnosti a navazující nezákonnosti.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal navrhovatel (dále jen „**stěžovatel**“) kasační stížnost, v níž uplatňuje kasační námitky dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda je v napadeném OOP prokázána potřeba vymezení nových zastavitelných ploch ve smyslu § 55 odst. 4 stavebního zákona, jelikož prokázání této potřeby musí být podstatně konkrétnější, než jak je tomu u napadeného OOP. Krajský soud považoval odůvodnění změny ÚP za dostatečné i přesto, že se vůbec nezabývá splněním požadavku § 55 odst. 4 stavebního zákona (krajský soud odkazuje pouze na ty části odůvodnění, které vyhodnocují dopady na zemědělský půdní fond), je zcela obecné (vyčerpání pouhých 37 % návrhových ploch územního plánu bylo zdůvodněno pouze výčtem několika důvodů týkajících se celého území města), neobsahuje výčet údajně nevyužitelných zastavitelných ploch s uvedením důvodu jejich nevyužitelnosti a neobsahuje

ani žádnou informaci o konkrétní situaci v dotčené městské části Brno-Židenice (přestože je v odůvodnění uvedeno, že není relevantní hodnotit využití ploch pro bydlení v zastavěném území města jako celku), přičemž odkazovaný dokument Strategie bydlení města Brna 2018-2030 toto rovněž neřeší ani neodůvodňuje (pouze konstatuje, že navýšení rozsahu rozvojových ploch pro bydlení je potřeba). Dle názoru stěžovatele musí odůvodnění obsahovat nejen konstatování, které zastavitelné plochy jsou dosud nevyužity a proč je nelze použít k nové výstavbě, ale i zdůvodnění toho, proč se u konkrétních ploch mění jejich charakteristika z nezastavitelných na zastavitelné a proč se jeví být vhodnou náhradou za nevyužité plochy. Z odůvodnění napadeného OOP i napadeného rozsudku dle stěžovatele vyplývá, že odpůrce i krajský soud považovali 63 % dříve vymezených ploch za nevyužitelné pro zástavbu, ovšem v takovém případě byl dle stěžovatele odpůrce povinen před vymezením nových zastavitelných ploch stávající nevhodné plochy redukovat. Samotné odůvodnění rozsudku krajského soudu je dle stěžovatele rovněž příliš obecné.

[5] Krajský soud dle stěžovatele taktéž nesprávně vyhodnotil, zda došlo k nezákonnému zásahu do urbanistické koncepce ohledně tzv. zelených horizontů, když se napadené OOP odchýlilo od návrhu na jeho pořízení, schváleného obsahu i podmínek vyplývajících z Vyhodnocení vlivu územně plánovací dokumentace na udržitelný rozvoj území (dále jen „VVURÚ“), z něhož vyplývá požadavek na zachování zeleného horizontu. Dle stěžovatele má zelený horizont povahu závazné regulace přípustného využití území a v daném případě nebyl respektován, když ve výkresu U5 je výslovně vyznačena rušená část zelených horizontů; nemůže se tedy jednat o pouhé zpřesnění. Zelený horizont je navíc rušen v podstatně větším rozsahu, než vyplývá z územní studie. K poukazu krajského soudu na zdůraznění zelené linie stromořadím podél ulice Šedova stěžovatel uvádí, že stromořadí bude při pohledu z větší vzdálenosti zakryto novou zástavbou, tudíž nemůže sloužit k ochraně zeleného horizontu ani ke kompenzaci zásahu do něj. Dále stěžovatel nesouhlasí s posouzením naplnění požadavků stavebního zákona na ochranu krajiny s ohledem na identifikovanou potřebu vnitřního výškového zónování. Stěžovatel k závěru krajského soudu, dle něhož bude otázka zónování staveb řešena až v územním řízení, vyjádřil názor, že pokud podmínky zónování, které byly popsány v odůvodnění změny ÚP, nejsou současně uvedeny v jeho výroku, tak tyto podmínky nelze jakkoli vymáhat v územním řízení a změna ÚP je současně vnitřně rozporná, protože ji měl krajský soud zrušit. Závěrem stěžovatel rozporuje závěry krajského soudu ohledně zákonnosti stanovení IPP. Na rozdíl od závěrů krajského soudu je stěžovatel přesvědčen, že odpůrce v napadeném OOP zcela pominul charakter okolní zástavby, její výšku a hustotu, a stanovená hodnota IPP se odvíjí pouze od individuálních zájmů vlastníka, které se dle stěžovatele zakládají na složitých geologických podmínkách a na tom, že podmínkou pro souhlas města s vybudováním obytného komplexu byla investice do vybudování bazénu pro veřejnost, tudíž ekonomická rentabilita společné investice vyžaduje o to vyšší výnos z obytného komplexu. Odkazy na dokument Strategie Brno 2050 pak dle stěžovatele nevypovídají nic o důvodech stanovení konkrétní hodnoty IPP. Argumentaci umístěním mateřské školy stěžovatel rovněž považuje za nepřiléhavou, neboť se v území dotčeném změnou ÚP s plochou pro umístění mateřské školy nepočítá. Hodnoty IPP v bezprostředně sousedícím území pak dle stěžovatele na rozdíl od tvrzení krajského soudu není nutné nijak dokládat, jelikož vyplývají ze samotného územního plánu města.

pokračování

[6] **Odpůrce** navrhl kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou. Ohledně prokázání potřeby vymezení nových zastavitelných ploch odpůrce uvedl, že krajský soud správně identifikoval pasáže odůvodnění napadeného OOP, jež se touto potřebou dostatečně zabývají, a současně vyložil, proč jsou v souladu se zákonem. Dle odpůrce napadené OOP obsahuje dostatečné úvahy naplňující předpoklady § 55 odst. 4 stavebního zákona. Nedostatek zastavitelných ploch pro bytovou výstavbu zejména ve velkých městech považuje odpůrce téměř za notorietu a to by dle něj mělo být zohledněno též v požadavcích na kvalitu odůvodnění OOP. Zároveň zdůrazňuje pasivitu stěžovatele v procesu přípravy OOP (a to i ve vztahu k jím citované judikatuře), jelikož nepodal včasné námitky, tudíž se napadené OOP nemohlo vypořádat s námitkami stěžovatele předloženými až krajskému soudu; současně odpůrce odkazuje na dokument Analýza ploch bydlení širšího území, který v návaznosti na návrhové námitky odpůrce předložil krajskému soudu. Nadto odpůrce vykládá § 55 odst. 4 stavebního zákona tak, že nutnost prokázání potřeby vymezení nových zastavitelných ploch se vztahuje výlučně na situace, kdy změna ÚP vymezuje zcela nové zastavitelné plochy, a nikoli již na situace, kdy pouze umožňuje výstavbu za jiných podmínek, jako je tomu v projednávaném případě. Před napadenou změnou ÚP bylo totiž řešené území vymezené jako plocha pro objekty pro individuální rekreaci, v níž byla podmíněně přípustná též výstavba novostaveb objektů pro individuální rekreaci, jednotlivé stavby služeb či veřejného stravování, a to i v podstatně robustnějším rozsahu bez jednoznačného kritéria limitujícího jejich velikost; i před změnou ÚP tedy bylo možné v řešeném území umisťovat stavby, pouze se k tomu změnily podmínky. Označení těchto ploch v původním územním plánu jako „plochy nestavební – volné“ pak odpůrce považuje za zavádějící, neznamená to, že podléhají ochrannému režimu dle § 55 odst. 4 stavebního zákona, a zároveň odpůrce i přes to z procesní opatrnosti tato kritéria v napadené změně ÚP vzal v potaz a odůvodnil.

[7] K námitce nezákonného zásahu do urbanistické koncepce zrušením části zelených horizontů odpůrce vyslovil souhlas se závěry krajského soudu a odkázal na vyjádření Odboru územního plánování a rozvoje jakožto pořizovatele OOP předložené krajskému soudu společně s výkresy, z nichž vyplývá, že ochrana zeleného horizontu byla naopak podpořena změnou severní části řešeného území z plochy pro objekty individuální rekreace na plochu městské zeleně izolační, jež zapovídá jakoukoli výstavbu. Citované vyjádření zároveň popisuje možné nedorozumění, které mohlo vzniknout tím, že výkresy ve změně územního plánu jsou pouze výrokové a znázorňují tedy pouze měněné skutečnosti; výsledná podoba se promítne až do následného tzv. úplného znění. V rámci stěžovatelem odkazovaného výkresu U5 skutečně dochází k lokálnímu zpřesnění zeleného horizontu, ale vyobrazuje opět pouze měněnou část zeleného horizontu, proto se z výkresu může zdát, že byl zelený horizont jako celek v dané části zrušen, k čemuž však nedošlo a zelený horizont se nijak zásadně nezměnil. Došlo pouze k lokálnímu zpřesnění dle Územní studie z roku 2017, které nijak nenarušuje pohledovou siluetu zeleně na vrcholu Židenického kopce, což je v územní studii podrobně popsáno a napadená změna ÚP na to výslovně odkazuje. Odpůrci taktéž není zřejmé, proč stěžovatel argumentuje tím, že zelené horizonty jsou závaznou regulací, neboť jí nepochybně jsou, avšak to neznamená, že by nemohly být změnou ÚP korigovány; ostatně toto tvrzení stěžovatele ani není v rozporu s odůvodněním napadeného rozsudku. Argument rozporu odůvodnění OOP s podklady odpůrce označil za nepřipustnou novotu, jelikož jej stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem.

[8] K požadavku stěžovatele na uvedení podmínky výškového zónování ve výroku OOP a s tím související tvrzenou vnitřní rozporností OOP odpůrce uvedl, že krajský soud správně odkázal na výslovný poukaz OOP na řešení této otázky až v dokumentaci pro územní rozhodnutí, kam i z povahy věci patří, což stěžovatel žádným svým tvrzením nedokázal zpochybnit; nevyložil ani, v čem by měla spočívat tvrzená rozpornost. Zároveň se odpůrce domnívá, že stěžovatel stále zaměňuje příčinu a důsledek, neboť ochrana zeleného horizontu nebude zajištěna zónováním výstavby, ale naopak výstavba bude muset být zónována vzhledem k regulativu územního plánu, dle něhož zelené horizonty nesmí být narušeny zástavbou, která by je zakrývala. Ohledně IPP odpůrce předně poukazuje na to, že stěžovatel v kasační stížnosti předkládá nepřipustné novoty, když tvrdí, že stanovená hodnota IPP pomíjí charakter okolní zástavby (což navíc nijak nekonkretizuje) a že se odvíjí od individuálních zájmů vlastníka pozemků (což ničím nedoložil). Navíc je dle odpůrce z napadeného OOP jednoznačně zřejmé, proč zvolil konkrétní hodnotu IPP, kdy současně vzal v potaz mj. i výškovou hladinu objektů v okolí. Stanovení IPP je dle odpůrce především diskrecí zastupitelstva obce, svůj nesouhlas měl stěžovatel uplatnit předně již v procesu přípravy změny ÚP a jelikož tak neučinil, nyní ani nelze přezkoumávat přiměřenost stanovené hodnoty IPP. Závěrem odpůrce doplnil, že i nyní projednávaný nový územní plán počítá v řešeném území s plochami pro bydlení, a to s výškovou hladinou 12-28 m s lokální dominantou do 40 m, tudíž napadená změna ÚP vyjadřovala setrvalou tendenci územního plánování v dané lokalitě.

[9] Osoba zúčastněná na řízení I) [dále jen „OZNŘ I)“] se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem a zdůrazňuje, že kasační námitky do velké míry opakují námitky v návrhu na zrušení změny ÚP a částečně přinášejí též nepřipustnou novou argumentaci. Ke konkrétním důvodům kasační stížnosti především upozorňuje na to, že navrhovatelem odkazovaná judikatura se vztahuje převážně k právní úpravě před 1. 1. 2018, od kdy byla z § 55 odst. 4 stavebního zákona vypuštěna podmínka prokázání nemožnosti využít již vymezené zastavitelné plochy, čímž byl i dle navazující judikatury výslovně snížen standard odůvodnění postupu dle tohoto ustanovení. Kromě toho stěžovatel dle OZNŘ I) přehlíží také charakter daného území, které nemá žádnou významnou přírodní hodnotu a v němž bylo již před změnou ÚP možné umisťovat objekty staveb. Dle OZNŘ I) stěžovatel ke zbylým námitkám neuvedl žádné relevantní argumenty zpochybňující napadený rozsudek a vyjádřil pouze prostý nesouhlas s napadeným OOP. Ve zbytku se OZNŘ I) ztotožňuje se stanovisky odpůrce a požadavky stěžovatele označuje za přepjatý formalismus.

[10] Osoba zúčastněná na řízení II) [dále jen „OZNŘ II)“] ke kasační stížnosti rovněž uvádí, že stěžovatel v zásadě opakuje návrhové námitky, přičemž tyto již v návrhu postrádaly jakoukoli důvodnou argumentaci a vyjadřovaly pouze subjektivní nesouhlas stěžovatele s věcným řešením využití předmětného území. V podrobnostech proto OZNŘ II) odkazuje na své vyjádření v řízení před krajským soudem. Rozsudek krajského soudu přitom považuje za zcela správný a dostatečně odůvodněný. Zdůrazňuje též procesní pasivitu stěžovatele v průběhu procesu přijímání změny ÚP. Ke konkrétním kasačním námitkám OZNŘ II) pouze vyzdvihuje, že potřeba vymezení ploch bydlení byla dostatečně prověřena i doložena, hlavním smyslem § 55 odst. 4 stavebního zákona je ochrana nezastavěného území obce, přičemž v daném případě byla pouze změněna intenzita zastavění; zelené horizonty nejsou limitem stanoveným zákonem, ale jsou stanoveny

pokračování

samotným územním plánem, navíc napadenou změnou ÚP byly naopak vytvořeny lepší podmínky pro ochranu horizontu; prostorovou regulaci výstavby v územním plánu představuje IPP a výškové hladiny lze řešit až v rámci umístění konkrétních stavebních záměrů v územním řešení, kde bude i OZNŘ II) v rámci svého projektu obytného souboru povinna respektovat a nenarušit zelený horizont Židenického kopce; odpůrce pak dle OZNŘ II) během řízení prokázal, že zvolená hodnota IPP není vzhledem k metropolitnímu charakteru města Brna jakkoli excesivní. Tvrzení, dle něhož byla hodnota IPP stanovena podle přání OZNŘ II), stěžovatel nijak nedoložil, a vzhledem k tomu, že změnu ÚP pořizovalo město Brno z vlastního podnětu, jde o prostou spekulaci, a to zvláště v situaci, kdy se OZNŘ II) s původním navrhovatelem na zrušení změny ÚP spolkem Šťastné Židenice, z. s., dohodla na tom, že nevyčerpá při realizaci svého projektu celou hodnotu IPP, nýbrž sníží intenzitu zástavby o 10 %, čímž je vyloučena její motivace čistě ziskem.

[11] Osoba zúčastněná na řízení III) [dále jen „OZNŘ III)“] rovněž považuje kasační stížnost za nedůvodnou. K námitce nutnosti prokázání potřeby vymezení nových zastavitelných ploch upozorňuje na to, že stěžovatelem odkazovaná judikatura není na daný případ přílehlavá. Vztahuje se totiž k právní úpravě platné do 31. 12. 2017, která vyžadovala též prokázání nemožnosti využít již vymezené zastavitelné plochy, nadto vůči důvodům vymezení nových zastavitelných ploch nesměřovala žádná námitka stěžovatele v rámci řízení o vydání změny územního plánu. OZNŘ III) se shoduje s krajským soudem, že odpůrce potřebu vymezení nových zastavitelných ploch dle relevantního znění § 55 odst. 4 stavebního zákona prokázal a dostatečně odůvodnil. Odlišné skutkové okolnosti ve stěžovatelem citované judikatuře pak OZNŘ III) spatřuje především v tom, že v daných případech v podstatě zcela absentovaly relevantní důvody pro vymezení nových zastavitelných ploch změnou ÚP. Co se týče námítky zásahu do urbanistické koncepce, stěžovatel přehlíží judikaturu, kterou citoval již krajský soud, dle níž návrh změny ÚP nemusí být identický s obsahem schváleného zadání. Zelený horizont pak byl v odůvodnění změny ÚP vzat v úvahu jako významná hodnota a byl náležitě zohledněn. Ohledně námítky týkající se vnitřního výškového zónování se OZNŘ III) ztotožnila s vypořádáním provedeným krajským soudem, upozornila na to, že z žádné právní úpravy nevyplývá požadavek na obsažení regulace výškového zónování ve výrokové části územně plánovací dokumentace, a vyvrátila názor stěžovatele, dle něhož je řešení této otázky až v územním rozhodnutí nevymahatelné, tím, že ochrana zeleného horizontu je zajištěna již samotným regulativem ÚP, dle něhož nesmí být narušen. Ve vztahu ke zvolené hodnotě IPP zastává OZNŘ III) na rozdíl od stěžovatele názor, že odpůrce dostatečně zohlednil charakter okolní zástavby i dosavadní výšku staveb a cituje k tomu i příslušné pasáže změny ÚP. K argumentu stěžovatele, že se v území dotčeném změnou nepočítá s plochou pro umístění mateřské školy, protože není relevantním argumentem pro zvolenou hodnotu IPP, OZNŘ III) uvádí, že se jedná pouze o jeden z více důvodů, který není nosný a odůvodnění by obstálo i bez něj, a současně naopak díky zvolené hodnotě IPP a zachování kapacity obytného souboru bude možné vytvořit plošné podmínky pro vybudování mateřské školy. Tvrzení stěžovatele o zohlednění pouze individuálních zájmů vlastníka OZNŘ III) popírá, neboť jde o politickou diskreci, jejíž zákonný rámec odpůrce při stanovení hodnoty IPP nepřekročil. Navíc označil OZNŘ III) námitky stěžovatele týkající se IPP za nepřipustné novoty, jež nebyly uplatněny u krajského soudu.

[12] **Nejvyšší správní soud** se nejprve zabýval formálními náležitostmi kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, jak již důkladně vysvětlil krajský soud, že úkolem správních soudů není odborně posuzovat zvolené řešení při pořizování územně plánovací dokumentace, a to zejména v situaci, kdy stěžovatel v procesu přijímání napadené změny ÚP nepodal žádné včasné námitky. Stejně jako krajský soud se tak nyní může Nejvyšší správní soud zabývat víceméně pouze zákonností postupu při přijímání OOP či případným překročením pravomoci odpůrce. Proporcionalita zvoleného řešení je však čistě v gesci odpůrce a v situaci, kdy ji stěžovatel nerozporoval již v procesu přijímání změny ÚP a odpůrce tak nemohl jeho námitky zohlednit, již nelze do úvahy odpůrce v tomto směru zasahovat; soudní ochrana zde stojí na principu subsidiarity (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2021, č. j. 7 As 20/2021-72, či ze dne 21. 8. 2020, č. j. 6 As 270/2019-38). Pasivita stěžovatele v rámci procesu přijímání změny ÚP tak zcela zásadně snižuje jeho šanci na úspěch v řízení o návrhu na zrušení napadeného OOP před správními soudy. Zároveň stěžovatel logicky nemůže očekávat, že v odůvodnění změny ÚP nalezne výslovnou odpověď na veškeré své otázky a námitky, které uplatnil až v řízení před krajským soudem.

[15] Krajský soud dle Nejvyššího správního soudu při přezkumu napadené změny ÚP postupoval zcela v souladu s algoritmem přezkumu, který stanovila judikatura zdejšího soudu, přičemž první dva body přezkoumal z úřední povinnosti. Dále se důkladně zabýval následujícími dvěma body, tj. přezkoumal soulad s procesními i hmotněprávními předpisy. Přitom výslovně vyloučil, že se pátým bodem algoritmu, tj. proporcionalitou zvoleného řešení, nemůže vzhledem k absenci námitek stěžovatele v procesu přijímání změny ÚP vůbec zabývat. Krajský soud rovněž zdůraznil, že v procesu územního plánování dochází k vážení soukromých a veřejných zájmů, rozhodnutí o distribuci zátěže je při splnění obecných zásad politickou diskrecí a úkolem správního soudnictví není zkoumat, jaké funkční využití je pro konkrétní pozemek vhodné, nýbrž zasáhnout pouze proti zjevným excesům. Krajský soud se dle Nejvyššího správního soudu důkladně zabýval veškerými námitkami v návrhu stěžovatele.

[16] Co se týče námitky nutnosti prokázání potřeby vymezení nových zastavitelných ploch, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel ve své argumentaci zcela nesprávně odkazuje na dřívější judikaturu, která se již na daný případ neaplikuje. Dle relevantního znění § 55 odst. 4 stavebního zákona lze další zastavitelné plochy změnou ÚP vymezit na základě prokázání potřeby vymezení nových zastavitelných ploch. Žádná jiná podmínka ani požadavek na odůvodnění se tedy v této souvislosti nevyžaduje, není tedy třeba prokázat nemožnost využít již vymezené zastavitelné plochy. Současně prokázání potřeby vymezení nových zastavitelných ploch je sice nutnou podmínkou přijetí takové změny ÚP, avšak nelze ji brát příliš formalisticky a vyžadovat detailní rozbor tak, jak požaduje stěžovatel. Prokázání potřeby vymezení nových zastavitelných ploch bývá problematické zejména v případech, kdy je odkazováno na zájem vlastníků pozemků či je změnou zabírána kvalitní zemědělská půda, k ani jedné z těchto situací však v projednávaném případě nedošlo. Případné zájmy

pokračování

vlastníka vůbec nebyly součástí úvahy odpůrce, neboť o nich není v odůvodnění napadeného OOP ani zmínka. Zábor kvalitní půdy ze zemědělského půdního fondu (ZPF) byl rovněž vyloučen detailním rozбором kvality tamní půdy, která je velmi nízká a její využití je efektivnější jiným způsobem než pro zemědělství; ostatně již nyní byly tyto pozemky užívány k individuální rekreaci.

[17] Odpůrce v odůvodnění napadeného OOP citoval stěžejní dokument Strategie bydlení města Brna 2018-2030, který lze považovat za dostatečnou analýzu potřeby vymezení zastavitelných ploch sám o sobě, zcela konkrétně uvedl důvody, proč nelze dosavadní vymezené plochy využít a provedl hodnocení takto zjištěných skutečností. Krajský soud zcela přesně poukázal na relevantní body odůvodnění napadeného OOP, v nichž se tato otázka řeší, vysvětlil na konkrétním textu odůvodnění, proč je úvaha odpůrce správná a neshledal odůvodnění v tomto bodě nezákonným. Nejvyšší správní soud se přiklání k názoru krajského soudu, že prakticky vždy může být odůvodnění podrobnější, ale pro účely projednávaného rozsahu je zcela dostačující. Odpůrce bezpochyby prokázal potřebu vymezení nových zastavitelných ploch v řešeném území.

[18] Tvrzení stěžovatele, že krajský soud odkazuje pouze na části zabývající se ZPF, je sice zčásti pravdivé, avšak právě o ZPF na dosavadních plochách individuální rekreace v daném případě šlo, protože odkaz krajského soudu zcela přiléhavý. Zvláště pak v situaci, kdy odkazované body odůvodnění zcela vyřešily otázku potřeby vymezení nových zastavitelných ploch. Název odstavce, i kdyby byl problematický, jednoznačně nelze označit za vadu, kvůli níž by obsah tohoto odstavce nemohl být brán v potaz v kontextu celého OOP. Popis jednotlivých důvodů bránících využití dosavadních zastavitelných ploch pak Nejvyšší správní soud na rozdíl od stěžovatele nepovažuje za příliš obecný, když se jedná o různorodý průřez nejrozličnějších omezení, která jsou ve velkých městech zcela běžná. Stěžovatelem požadovaný výčet nevyužitelných zastavitelných ploch s důvodem jejich nevyužitelnosti pak nebylo třeba do odůvodnění napadené změny ÚP zahrnovat, neboť, jak již bylo vysvětleno výše, právní úprava platná v době rozhodování odpůrce již prokázání nemožnosti jejich využití nevyžaduje.

[19] Stěžovatel také vytýkal krajskému soudu, že v odůvodnění změny ÚP postrádal informaci ohledně konkrétní situace množství zastavitelných ploch v městské části Brno-Židenice. To ovšem dle Nejvyššího správního soudu nebylo nutné v odůvodnění řešit, protože, ačkoli se změna ÚP týkala pouze malé části města, jedná se stále o změnu celého ÚP a promítá se do něj jako do celku, tudíž je stěžejní využití ploch na celém území města, jak bylo podrobně rozebráno v odkazované Strategii bydlení. Pokud stěžovatel naráží na dikci uvedenou v odůvodnění, že není relevantní hodnotit využití ploch pro bydlení v zastavěném území města jako celku, pak je zřejmé, že vytrhává tuto větu z kontextu odůvodnění, z něhož vyplývá, že již není třeba se takové analýze příliš detailně věnovat, když tak již bylo učiněno mj. v citované Strategii bydlení.

[20] Argument stěžovatele, dle něhož musí odůvodnění změny ÚP obsahovat též zdůvodnění toho, proč se dané plochy jeví být vhodnou náhradou za dosud nevyužité zastavitelné plochy, pak postrádá oporu v zákoně, ačkoli se to v některých případech může jevit jako vhodné. Navíc odpůrce zcela srozumitelně vysvětlil, že dané území se nachází na strategickém místě a plocha plánované výstavby se nachází na pozemcích, kde není žádná

hodnotná půda, naopak její využití je efektivnější pro zástavbu, jak již bylo uvedeno výše. Rovněž stěžovatelem požadovaná předchozí redukce dříve vymezených nevyužitelných ploch postrádá zákonný podklad a v rámci změny ÚP na úzce vymezeném území nelze zasahovat do ploch ležících v jiných částech města.

[21] Ve vztahu k námitce nezákonného zásahu do urbanistické koncepce ohledně zelených horizontů Nejvyšší správní soud předesílá, že tuto námitku již krajský soud podrobně vypořádal a dospěl ke správnému názoru, že do urbanistické koncepce nebylo zasaženo. K tvrzené odchylce změny ÚP od jejího schváleného obsahu a podmínek VVURÚ krajský soud zcela správně odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž schválená změna ÚP nemusí být s jejím obsahem a zadáním vždy zcela identická. Nejen že nemusí, ale spíše dokonce jen těžko bude změna ÚP s původním zadáním plně korespondovat, neboť v procesu jejího přijímání se musí zohlednit řada faktorů, jako např. stanoviska dotčených orgánů, připomínky přihlášených osob či další územně plánovací podklady, a zároveň se v tomto procesu finalizuje detailní výsledná podoba do co nejvhodnější a nejkomplexnější varianty, tudíž s nejvyšší pravděpodobností k nějaké alespoň dílčí změně zpravidla dojde.

[22] Konkrétně k zeleným horizontům krajský soud odkázal na odůvodnění změny ÚP, a to i s popisem v něm uvedených souvislostí s Územní studií z roku 2017. Zároveň popsal i způsob provedení zpřesnění zeleného horizontu, použitou metodu, jež je modernější a výrazně přesnější oproti stanovení zelených horizontů v původním ÚP před více než 20 lety. Nejvyšší správní soud podotýká, že přímo v relevantní části odůvodnění změny ÚP (str. 17) jsou v návaznosti na textové vysvětlení zpřesnění zeleného horizontu zahrnuty též nákresy z územní studie, z nichž jednoznačně vyplývá, že horizonty vnímané ze všech současných reálných stanovišť (po ztrátě pohledového stanoviště při ulici Merhautova) jsou již vnímatelné v rozsahu odlišném od původního ÚP a podle toho se také zelený horizont zpřesnil. Stěžovatelem řešená část zeleného horizontu na výkresu U5 již v pohledových horizontech vůbec nefiguruje, není z reálných stanovišť shlédnutelná (v této malé vymezené části), proto se v této oblasti mohl zúžit či přerušit bez jakéhokoli vlivu na výsledné pohledové poměry. Zrušení části zeleného horizontu tedy nijak nenarušilo zelenou linii a je v souladu jak s územní studií z roku 2017, z níž vychází, tak s VVURÚ.

[23] Stěžovatel mimo jiné tvrdil také rozpor zelených horizontů stanovených ve změně ÚP právě s VVURÚ, avšak své tvrzení specifikoval pouze tak, že VVURÚ obsahuje požadavek na zachování zeleného horizontu. Stěžovatel zde dle Nejvyššího správního soudu kromě nedostatečně konkrétního vymezení namítaného rozporu taktéž opět pouze vytrhl jedinou větu z kontextu celého dokumentu; nadto byl tento požadavek ve změně ÚP naplněn, neboť zelený horizont byl v plném rozsahu své shlédnutelnosti respektován. VVURÚ sice požaduje důsledně respektovat zelené linie a horizont Židenického kopce, avšak v jiných částech tohoto obsažného dokumentu jsou uvedeny charakteristiky a limity řešeného území z pohledu krajinotvorby, dle nichž se jedná o plochy opuštěné neprostupné zahrádkářské kolonie obklopené urbanizovaným územím se sídlišti, která omezují vizuální vnímatelnost krajinného prostoru a z tohoto pohledu má zdejší krajina silně potlačenou přírodní charakteristiku; cenný je zde pouze horizont Židenického kopce. Řešená lokalita se přitom nachází ve spodní části tohoto pohledově významného svahu a vzhledem ke své orientaci a okolnímu prostředí není tento svah viditelný ze širšího okolí, pročez ani do

pokračování

horizontu nemůže zasáhnout. Ostatně popis respektování zelené linie v odůvodnění změny ÚP je z části citací závěrů VVURÚ, tudíž s ním jednoznačně nemůže být v rozporu.

[24] Jak upozornil krajský soud, (nejen) v této souvislosti uplatnil původní navrhovatel spolek Šťastné Židenice, z. s., obdobné připomínky již v procesu přijímání změny ÚP. Tyto připomínky byly konkrétnější a podrobnější než návrhové a posléze kasační námitky stěžovatele, a přesto jim nebylo vyhověno. Změna ÚP ve vyhodnocení obsahuje podrobné vypořádání těchto námitek; z nich vyplývá převážně pouze nesouhlas se změnou ploch zeleně na plochy bydlení; avšak v daném případě se nejedná o plochy zeleně, nýbrž o zanedbané plochy individuální rekreace, tedy urbanizované území. Námitce ohledně kompaktnosti města bylo částečně vyhověno tím, že bylo doplněno detailnější odůvodnění změny ÚP, aby bylo dostatečně vysvětleno vše podstatné, co podatel nesprávně interpretoval.

[25] K námitce nedostatečné ochrany krajiny kvůli nevymahatelnosti výškového zónování staveb a souvisejícího nesouladu výroku a odůvodnění změny ÚP Nejvyšší správní soud poukazuje na srozumitelné vysvětlení krajského soudu, dle něhož otázka zónování staveb svojí povahou patří až do územního rozhodnutí, což je uvedeno již v odůvodnění změny ÚP. Vymahatelnost je pak dána aplikací stávajícího závazného regulativu ÚP města Brna, podle něhož stavby mohou být realizovány jen tak, aby nenarušily zelený horizont. Nejvyšší správní soud zde nevnímá rozpor výroku a odůvodnění změny ÚP, neboť v odůvodnění napadeného OOP je jasně zřetelný odkaz na územní řízení. Na výškové zónování je ve změně ÚP poukázáno v souvislosti se stanovenou hodnotou IPP, aby bylo naznačeno jediné možné řešení rozvržení zástavby vzhledem ke všem změnou vymezeným podmínkám v území. Zároveň je text odůvodnění změny ÚP popisující vnitřní výškové zónování staveb ve směru od severu, kde budou stavby nízkopodlažní, stupňovitě k jihu, kde může být zahrnut akcent věže v rámci stanovené hodnoty IPP, opět odrazem závěrů uvedených ve VVURÚ. Stěžovatel ostatně v námitce týkající se výškového zónování krajskému soudu vytýkal pouze to, že měl změnu ÚP pro vnitřní rozpornost zrušit, čemuž Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť ve změně ÚP neshledal žádný vnitřní rozpor.

[26] Námitce nezákonně stanovené hodnoty IPP Nejvyšší správní soud rovněž nepřisvědčuje. Krajský soud v této souvislosti výstižně odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013-116, z něhož mj. vyplývá, že stanovená hodnota indexu podlažní plochy je obecným regulativem prostorového uspořádání konkrétního území, tj. je limitem jeho využití a její vymezení je závazné. Z judikátu rovněž plyne, že právě s ohledem na jeho podstatu může stanovený IPP zasáhnout do vlastnických práv. Jak již bylo poukázáno výše, přiměřenost takového případného zásahu do práv stěžovatele v projednávaném případě nelze v rámci správního soudnictví přezkoumávat, neboť se stěžovatel proti proporcionalitě stanoveného IPP v řešeném území nevymezil již v průběhu procesu schvalování napadené změny ÚP, ale bránil se až návrhem na její zrušení před krajským soudem. V daném případě nelze proto přiměřenost zásahu vůbec zkoumat, natož hodnotit.

[27] Krajský soud rovněž trefně vystihl podstatu procesu stanovení hodnoty IPP; jde o vyjádření práva na samosprávu a je proto plně v diskreci zastupitelstva obce, ač samozřejmě v rámci zákonných limitů. V této souvislosti lze citovat např. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010-103: „V procesu územního plánování dochází k vážení řady zájmů soukromých i veřejných a výsledkem pak musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Obecné rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území při zachování výše zmíněných zásad je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu konkrétního územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci. Nejvyšší správní soud poukázal ve své předchozí judikatuře na to, že Nejvyšší správní soud se při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace řídí zásadou zdrženlivosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, publikovaný pod č. 1462/2008 Sb. NSS) a ke zrušení územně plánovacího opatření obecné povahy by měl přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku.“ Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že v daném případě k překročení zákonných limitů zjevně nedošlo, ostatně ani sám stěžovatel žádnou konkrétní nezákonnost procesu stanovení hodnoty IPP ve svých námitkách neuvedl.

[28] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje i se závěrem krajského soudu, dle něhož odpůrce zvolenou hodnotu IPP 1,8 ve změně ÚP dostatečně odůvodnil; krajský soud přitom opět odkázal na konkrétní části odůvodnění, kde se odpůrce touto otázkou zabývá. V odůvodnění stanovené hodnoty IPP ve změně ÚP jsou dle Nejvyššího správního soudu zřetelně popsány podmínky v řešeném území i okolí, které byly při stanovování hodnoty IPP brány v potaz; je zde zohledněna mj. poloha řešeného území v urbanizované části města, jeho návaznost na okolní zástavbu, kapacita dopravní obslužnosti, porovnání s výškovou hladinou objektů v okolí a blízkých sídlišť, geologické podmínky v území či zatížení vymezené plochy hlukem. Argument stěžovatele, dle něhož nebyl vzat do úvahy charakter okolní zástavby, je proto zcela lichý.

[29] Zvolená hodnota IPP přitom vychází ze standardu středně podlažní zástavby, kdy se liší jen o 0,15 bodu od průměru hodnot volné formy zástavby (IPP 1,0) a zástavby kompaktní (IPP 2,3). Jistá míra kompaktnosti zástavby v řešeném území je přitom jedním z cílů územního plánování, neboť v rámci vymežování ploch bydlení uvnitř města je velmi žádoucí soustředit dostatečnou kapacitu pro bydlení v dostupných a vybavených lokalitách, aby se minimalizovaly náklady na budování další infrastruktury a občanského vybavení v lokalitách vzdálenějších od „kompaktu“ města, tj. od intenzivně využívaných ploch v přijatelné vzdálenosti od centra; to odpovídá i ve změně ÚP odkazovanému dokumentu Strategie Brno 2050 – kompaktní město. Uvedené vyplývá i z odůvodnění změny ÚP jako celku a souvisejících důležitých dokumentů a jedná se o dostatečné odůvodnění zvolené hodnoty IPP. Navíc byly díky zvolené hodnotě IPP vytvořeny i podmínky pro umístění mateřské školy v ploše čistého bydlení. Tvrzení stěžovatele, dle něhož se ve změně ÚP se stavbou mateřské školy nepočítá, tudíž také není pravdivé.

[30] Tvrzení stěžovatele ohledně údajného ovlivnění stanovené hodnoty IPP soukromými zájmy vlastníka dotčených pozemků Nejvyšší správní soud shledává pouze spekulativní; v odůvodnění změny ÚP ani v žádném souvisejícím dokumentu není o žádných soukromých zájmech ani zmínka a nebyly tedy brány v potaz při hodnocení

pokračování

rozhodných skutečností. Důvody uvedené ve změně ÚP pro volbu výsledné hodnoty IPP 1,8 zcela ob stojí a nic nenasvědčuje tomu, že by byly zohledněny další zájmy v odůvodnění neuvedené, neboť odůvodnění je logicky soudržné a konzistentní.

[31] Nejvyšší správní soud konstatuje, že nelze při jakémkoli procesu územního plánování vyloučit možné problémy se zvoleným řešením, avšak napadená změna ÚP případné komplikace precizně předjímá mj. na základě použité dokumentace, zejm. VVURÚ, kdy zejména v kapitole 8.1 odůvodnění změny ÚP vyjmenovává další opatření, která je třeba při plánované výstavbě dodržet. Celkově však nelze od změny ÚP a plánované zástavby očekávat žádný negativní vliv na krajinný ráz, zelený horizont či zeleň, která se naopak bude v prolukách maximalizovat, tudíž hlavní myšlenka stěžovatelových námitek postrádá opodstatnění. Současně stěžovatelem tvrzené zásahy do jeho vlastnických práv, i vzhledem k vhodnosti zvoleného řešení, jeho zájmy ve skutečnosti nemohou ohrozit natolik, aby bylo třeba zvažovat zrušení napadené změny ÚP, navíc když své námitky stěžovatel mohl a měl uplatnit již v průběhu procesu přijímání změny ÚP, což neučinil.

[32] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud zcela srozumitelně a vyčerpávajícím způsobem vypořádal veškeré návrhové námitky v souladu se zákonem i příslušnou judikaturou, přičemž své závěry přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Odpůrce měl ve věci plný úspěch, avšak žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti mu nevznikly, tudíž mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[34] Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost v souvislosti s níž by jim náklady vznikly, a ani nenavrhly, aby jim bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2023

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu